

Bělošská křehkost nebude tolerována

Autor: Ehud Would

Možná už jste slyšeli o „bělošské křehkosti“ (*White fragility*), jedné z novějších zbraní v rétorickém arzenálu levice. Marxistická amazonka Robin DiAngelová, která s termínem přišla, jej vymezuje následovně:

Bělošská křehkost je stav, kdy se i minimální míra rasového stresu stává nesnesitelnou a vyvolává obranné reakce, mezi něž patří mj. otevřené projevy emocí jako hněv, strach, vina a chování jako zdůvodňování, mlčení a opuštění stresové situace. Tyto reakce mají za cíl obnovit bělošskou rasovou rovnováhu.

„Minimální míra rasového stresu“?

Zastavme se na moment u této „minimální míry“: jde o nařčení, že každý běloch už jen svou existencí samotnou **škodí všem nebělochům**; že běloši jsou nerozdílně zodpovědní za politováníhodné životní podmínky všech snědých lidí napříč dějinami – to vše navíc za bdělého dohledu vlády, která bělochy systematicky uzurpuje a tisíce způsoby upozaduje ve prospěch barevných mas, jež pak samy o sobě uvažují v kontextu nepolevujícího opovržení evropským člověkem.

Nezapomeňme, že nedílnou součástí obvinění je i nevyslovená výhrůžka násilím ze strany žalobce – nebo přinejmenším souhlas s tím, že běloši si veškeré případné utržené násilí zaslouží.

Takže ano, „minimální míra rasového stresu“ je nepokryté obležení západního člověka terorem a implicitní **požadavek likvidace našeho lidu**. Implicitním navíc nezůstane nadlouho. Na stanici CSPAN jsem nikdy nezaslechl přednášky ospravedlňující vyhlazení černochoů, bělochů však ano. Výzvy ke **genocidě bělochů** se bohužel staly čímśi běžným.

Každé takovéto střetnutí se stává ultimátem – běloch, který se plně nepoddá programu **bělošské genocidy**, si o své zavraždění vlastně bezmála koleduje. Fakticky jsou tak běloši postaveni před nepříjemnou volbu: buď menšinám s likvidací bělochů pomoci, *nebo být zničeni*.

Budete tedy muset pochopit, že tato „minimální míra rasového stresu“ vyvolává mezi bělochy i **jiné reakce** než nadšené přitakání. Navzdory nepřetržitému ostřelování liberální propagandou totiž většině z nás představa vlastní genocidy kdovíjak přitažlivě nepřipadá – už jsme asi holt takoví.

Souběžně s tím lze snad vysvětlit bělošské sklony mlčet nebo z těchto obviňovacích léček prchat také jejich **naprostou nepodložeností**. Běloši prostě a jednoduše nejsou bezvýhradně zodpovědní za mizerné životní podmínky nebělochů. Ve skutečnosti je tomu právě naopak a barevní **měli a nadále mají prospěch z bělošské velkorysosti**. Běloši však skoro bez výjimky věří tomu, že označit ošklivé dítě za ošklivé ničemu neprospěje. I když je to pravda, matka a vlastně ani samotný mluvčí v tom nemohou slyšet nic jiného než krutost. Takže když policisté zastřelí kriminálního, který je napadl, a černošské společenství mu nasadí svatozář hrdiny a mučedníka, je to pro bělochy absurdita a zvrácenost. Říct to však černochoům naplno by bylo jako prohlásit o dítěti, že je ošklivé.

Proto se běloši budou ze všech sil pokoušet debatě na toto téma vyhnout. Nikoliv z provinilosti, ale vedeni poznáním, že drtivá většina černochoů o tom nedovede uvažovat racionálně – a říci jim *toto* nám také připadá jako kruté. Teprve tehdy se do srdce průměrného bělocha začne vkrádat vina: když začne přemýšlet o bolesti, kterou pravda černochoům působí. Krutost je totiž to poslední, o co běloši stojí – a to dokonce i tehdy, kdy jsou jedinou alternativou pokračující útoky proti nim.

Pravdou tak je, že to čemu se s opovržením říká „bělošská křehkost“, je reálně **poznání křehkosti černošské a reakce na ni**.

Z akademických výšin prosazovaný termín „bělošská křehkost“ však není ze své podstaty klinický ani forenzní, ale posměšný – až urážlivý. Ve věku „bezpečných prostorů“ a seminářů na téma „mikroagrese“ má tato blahosklonnost zjevně za cíl ponížit nás.

Ale dokonce i tváří tvář této provokaci – navrhc ke všem výše uvedeným pomlouvám, výhrůžkám a upozadování – přijde bělochům nevkusné bránit se žalujícími slovy, že to oni sami jsou ti křehcí, jelikož nedokáží snést ani pravdu ohledně své vlastní přirozenosti, tím méně pak tu o bělošské historii dlouhé trpitelské laskavosti vůči nim.

DiAngelovou vyjmenované odpovědi, jež podle ní dokládají „bělošskou křehkost“, nám navíc

ponechávají jedinou cestu ven: totální kapitulaci a přijetí protibělošského narativu. Přestože je tak celý koncept přitažený za vlasy, jakýkoliv nesouhlas, výjimky nebo výhrady jsou nepřipustné. Vyžadována je jediné naprostá podpora jejich iluze, pravda ať jde klidně k šípku.

Protože *oni* ji nedokáží snést – jako by snad byli příliš... křehcí.

Úvaha Ehuda *Woulda White Fragility? You Sure About That?* vyšla na stránkách Faith and Heritage 13. prosince 2017.